

[Krag.]

meindtægterne, som sikrer mod, at Administrationen i den kommende Tid kan blive for dyr.

Vi henstiller vedvarende, at der med Hensyn til Afgørelsen af, om vi skal gaa til Rentestystemet i Stedet for Kapital-systemet, bliver optaget nye Overvejelser, saaledes at Arbejderforsikrings-Raadet og de lokale Myndigheder, som kender de vedkommendes Forhold, faar en udvidet Adgang, større end den, de nu har, til at skønne over, om Erstatningen skal udbetales under den ene eller den anden Form.

Vi henstiller til den højtærede Minister i Aar som i Fjor, at man ikke drister sig til at medtage Forsikring for Ulykker ved Færden til og fra Arbejdsstedet. De svenske Tal for de Udgifter, som denne Forsikring foranlediger, virker ved deres Stigning gennem de faa Aar, denne Lov har været gældende i vort Naboland, afskrækkende.

Hvad Medtagelse af Erhvervs sygdomme angaar, vil jeg erkende, at under den Form, som her er stillet Forslag om, betyder det ganske overordentlig lidt og vil sikkert ogsaa udgiftsmæssigt komme til at betyde grumme lidt; men ogsaa her maa man være betænkelig ved den Udvikling, der kan blive Konsekvensen deraf.

Endelig skal jeg sige, at jeg haaber, at ind under den højtærede Socialministers Overvejelser af de finansielle Konsekvenser af dette Forslag maa ogsaa gaa en Overvejelse af, om det ikke nu vil være rimeligt at foreslaa ophævet den Besparelse paa 15 pCt. af Erstatningernes Beløb, som indførtes i 1927. Mener den højtærede Minister virkelig under de nuværende Forhold finansielt og erhvervsmæssigt at kunne belaste Forsikringstagerne, det vil sige de danske Arbejdsgivere, med den Præmieforhøjelse, som denne Forøgelse af Erstatningerne vil medføre, en Forøgelse, som paa nærværende Tid jo ikke er begrundet i noget som helst, og som det derfor ogsaa er saa meget mere besynderlig — hvad jeg ogsaa pegede paa i Fjor —, at det radikale Venstre har kunnet gaa med til at anbefale, idet dette Parti jo i 1925, da Pristallet laa væsentlig højere, med stor Kraft vendte sig mod den socialdemokratiske Minister, som den Gang foreslog tilsvarende Forhøjelser som dem, der nu er Tale om.

Hvad angaar Afsnittet om Folkeforsikring kan vi, som jeg ogsaa udtrykte det i Fjor, tiltræde det Grundprincip, hvorpaa dette Afsnit hviler: Sammenkobling af Medlemsskab i anerkendte Sygekasser med Adgang til Invalidforsikring og vederlags-

fri Aldersrente; blot mener vi, at den højtærede Minister ikke fortsat bør opretholde Kravet om, at denne Ordning faar Etiketten „Folkeforsikring“, thi i Virkeligheden betyder det jo kun en Syge- og Invaliditetsforsikring; at man er Medlem af en Forsikringskasse med andet Formaal for at opnaa visse Goder, kan ikke betegnes som en Forsikringsordning for disse Goders Vedkommende. Derfor er det i nogen Maade en falsk Etikette, som den højtærede Minister her har hæftet paa Forslaget, og en Etikette, som maaske kan berede Vanskeligheder for i den kommende Tid virkelig ogsaa for Aldersrentens Vedkommende at naa til en rimelig Forsikringsordning.

Det er jo lykkedes den højtærede Minister gennem denne Sammenkobling at udfylde Hullet, som hidtil har været i Lovgivningen mellem Tidspunktet for Invaliditetsforsikringens Ophør og Indtrædelsen af Retten til Aldersrente. Det vil selvfølgelig koste en Del Penge, og det er denne Bekostning, som tidligere Regeringer er meget tilbage for; derigennem er dette Slip i Adgangen til denne Forsorg indtraadt. Den højtærede Minister har altsaa ikke været angstelig for her at give mere, og vi skal ikke kritisere ham derfor. Derimod mener vi vedvarende, at Skalaen for den hele Række af Tillæg til de takstmæssige Ydelser baade for Invalidere og Aldersrentenydere ikke lader sig opretholde. De var ikke begrundede, da de oprindeligt fremsattes, og de er det meget mindre nu; men det er vel ogsaa paa dette Punkt først og fremmest, at den højtærede Minister er rede til at gøre Indsats med Hensyn til Ændringer.

Medens jeg taler om Skalaen, vil jeg pege paa et Forhold, som jeg i Fjor berørte ganske overfladisk, men som jeg mener man bør tillægge ikke ringe Vægt. Vi har jo i den gældende Aldersrentelov en Aftrapning af Ydelserne under Hensyn til den Alder, i hvilken den vedkommende andrager om og tiltræder Aldersrenten, og dette er sat ind for længst muligt op i Aarene at stimulere Selvhjælpsvillien. Derfor var der stillet Forslag om en Forhøjelse af Aldersrenten med 10 pCt. aarlig for hvert Aar, Aldersrentenydelserne opsættes fra det 65de til det 68de Aar. Denne 10 pCt.s Forhøjelse foreslaar den højtærede Minister, ligesom han gjorde i Fjor, nedsat til 5 pCt. Jeg er meget betænkelig derved, thi det viser sig jo, at denne 10 pCt.s Forhøjelse for hvert Ventenaar virkelig har været af overordentlig stor Betydning, virkelig har betydet en kraftig Stimulans til at forsørge sig selv op til det 68de Aar i